

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 246/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа у покушају из члана 203. став 2. у вези става 1. и члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Свјетлане Радонић, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.415/23 од 08.08.2023 године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.744/23 од 01.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Свјетлане Радонић, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.415/23 од 08.08.2023 године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.744/23 од 01.11.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36К.бр.415/23 од 08.08.2023 године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела крађа у покушају из члана 203. став 2. у вези става 1. и члана 30. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.02.2023. године када је лишен слободе па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Окривљени је ослобођен од плаћања судских трошкова и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.744/23 од 01.11.2023. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката Свјетлане Радонић, па је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.415/23 од 08.08.2023 године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Свјетлана Радонић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да на основу члана 492. ЗКП преиначи у целини пресуде Првог основног суда у Београду 36К.бр.415/23 од 08.08.2023 године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.744/23 од 01.11.2023. године тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је побијана осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то искључиво на потврди о привремено одузетим предметима од 09.02.2023. године. Као разлог незаконитости наведене потврде, бранилац окривљеног истиче да иста није сачињена од стране полицијског службеника у складу са одредбама ЗКП и то везано за све елементе које потврда о привремено одузетим предметима мора да садржи, а посебно везано за то где су предмети пронађени и од кога су исти одузети.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер је потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног АА сачињена дана 09.02.2023. године од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС ДП ПУ за град Београд ПС Палилула ПИ Палилула под бројем 7387/2023 резултат законито спроведене доказне радње привремено одузимање предмета, тако да и по начину прибављања и по својој садржини представља законит доказ и на истој се може заснивати пресуда. Наиме, наведена потврда садржи све податке прописане одредбом члана 150. став 1. ЗКП и то опис предмета који су одузети од окривљеног, податке о окривљеном АА од кога су предмети одузети, где су исти пронађени, као и својство и потпис лица које радњу спроводи, а потврду је без примедби потписао АА.

Осталим наводима браниоца окривљеног везаним за потврду о привремено одузетим предметима се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведене потврде, већ се заправо само оспорава чињенично утврђење суда везано за број чоколада који је окривљени критичном приликом покушао да одузме, а који број је наведен у потврди о привремено одузетим предметима и у вези са тим се оспорава и

вредност покретних ствари које је окривљени покушао да одузме, давањем при томе сопствене оцене изведених доказа и изношењем сопствених чињеничних тврдњи и закључака, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није посебно разматрао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног АА у осталом делу захтева као разлог његовог подношења формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац својим наводима којима образлаже да по њему у конкретном случају не постоји оптужба овлашћеног тужиоца, фактички, по налажењу Врховног суда, само оспорава чињенично утврђење и закључак нижестепених судова да је окривљени извршио кривично дело крађа у покушају из члана 203. став 2. у вези става 1. и члана 30. КЗ за које је оптужен и правноснажно оглашен кривим, износећи при томе сопствене тврдње и закључке да из свих изведених доказа, а посебно видео снимка који су доставили оштећени, произилази да окривљени критичном приликом није покушао да одузме покретне ствари у вредности већој од 5.000,00 динара и да је следствено томе извршио кривично дело ситна крађа.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 1. тачка 7. ЗКП), док суштински својим наводима оспорава чињенично утврђење и закључак нижестепених судова да је окривљени извршио кривично дело крађа у покушају из члана 203. став 2. у вези става 1. и члана 30. КЗ, уз изношење сопствених тврдњи и закључака да окривљени није покушао да одузме покретне ствари у вредности већој од 5.000,00 динара, а што све не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, односно не указује у чему је то суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном и која одредба кривичног закона је повређена, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у

чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Свјетлане Радонић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић